

Нелюдські випробування загартували волю

У кожного в житті є своя важлива віха, переломний період, що змінює подальшу долю людини. Таким «рубіконом» для молоді двадцятирічної випускниці Рівненського медучилища, санітарного фельдшера Рівненської обласної санітарно-епідеміологічної станції Наталії Станіславівни **ВУЗЕНЬКОЇ** стала Чорнобильська катастрофа. Не встигла ще як слід вникнути у службові обов'язки, познайомитись із колегами, як наприкінці липня 1986 року поступила команда від керівництва санстанції їхати на 7 днів на Київщину в райцентр Поліське допомагати працівникам місцевої санстанції.

У травні-червні 1986 року почали формувати бригади спеціалістів для надання практичної допомоги з ліквідації наслідків

аварії на ЧАЕС. Не здригнулась рука тодішнього керівника Рівненської облсанстанції поставити свій підпис на наказі, яким відправив на землі, посипані радіоактивним попелом, трьох молодих дівчат, які ще не пізнали щастя материнства. Серед них була і Наталя. Їхали дівчата на тиждень, а довелося затриматися на місяць. Той, хто має уяву про роботи у зонах радіоактивного забруднення знає, що найважче там доводиться дозиметристам. Адже, коли дозиметрист іде маршрутом, виконуючи зйомку забрудненості місцевості, не знає, які рівні радіації чекають на нього через кілька метрів. А вони можуть бути дуже й дуже високими. До того ж у той час користувалися радянськими допотопними дозиметрами із похибкою вимірювання плюс/мінус 30%. Таким дозиметристом і довелося стати Наталії. Ходити забрудненими селами, полями, лісами, го-

динами тягати на собі в літню спеку важкий дозиметр. Проте вистояла, витримала, не зламалася.

Після чорнобильського відрядження повернулася на попереднє місце роботи. В 1987 році поступила на вечірнє навчання на будівельний факультет Українського інституту інженерів водного господарства. А наступного року народила дитину. Працювала, вчилася і ростила доньку. По закінченні навчання у 1993 році стала працювати інженером з охорони праці колишньої облсанстанції, а нині Рівненського обласного лабораторного центру МОЗ України. Наталія Станіславівна продовжує працювати досі. Стала бабусею. Дружить із піснею. А найголовніше – жоден захід чорнобильської спільноти Рівного не проходить без її участі. Вона завжди в перших рядах побратимів-чорнобильців і веде за собою інших.

Микола ГАЙБОНЮК,
голова правління Громадської організації «Рівненські ветерани-чорнобильці»